

پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: محمد دادمان، ۱۳۹۳

بررسی فقهی نذر از نظر مذاهب خمس

نذر نوعی عبادت است که شخص، کار غیر واجبی را با اختیار بر خود واجب می‌کند، این عبادت از قدیم الایام در بین اولیای الهی مرسوم بوده است، مانند نذری که مادر حضرت مریم درباره دخترش مریم کرد. در دین اسلام نیز نذر مورد تایید شرع الهی قرار گرفت و در آیاتی از قرآن کریم و نیز کلام معصومین علیهم السلام به آن اشاره شده و به لزوم پایبندی و عمل به نذر تاکید شده است. اما در فقه شیعه هر نذری لازم الوفا نیست بلکه نذر دارای شرایطی است که در صورت دارا بودن این شرایط عمل به آن واجب می‌شود از جمله این شرایط خواندن صیغه نذر، قصد قربت در نذر، بردن نام خدا، در توان بودن منذور، معصیت نبودن نذر، عاقل، بالغ، صاحب اختیار بودن ناذر و... است. در سایر مذاهب اسلامی نیز نذر نوعی عبادت است، منتها نوع نذر و احکام آن با فقه شیعه اندکی متفاوت است. اما در فرقه ضالّه وهابیت نذر امری مکروه و ناپسند شمرده شده و حتی نذر شیعه را نوعی کفر و الحاد می‌دانند.

ما در این پایان‌نامه قصد داریم ابتدا به احکام فقهی نذر در فقه شیعه پرداخته و با استناد به ادله استنباط احکام آن را استخراج نماییم و همچنین احکام نذر را در فقه اهل سنت با توجه به منابع فقهی اهل سنت مورد بررسی قرار داده و بیان کنیم، سپس شبهاتی که وهابیت بر نذر در فقه شیعه وارد کرده را مطرح و پاسخ شیعه را بیان خواهیم کرد.

کلیدواژه‌ها: نذر، ناذر، منذور، فقه امامیه، فقه اهل سنت

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۴۰۷۹۱۲۰۵۴

تاریخ دفاع: ۱۳۹۳/۱۱/۰۵

رشته‌ی تحصیلی: الهیات و معارف اسلامی

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر ولی اله ملکوتی فر